Ч. 144. Пятниця 15 (2) липня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в п.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З угорского сойму.

В продовженю дебати над адресовим начерком в угорскім соймі атакував пос. Раковский (народне сторонництво) дуже остро правительство, закидаючи єму насильства і надужитя в часі виборів. Для кандидатів опозициї не було просто ніяких законів. Опісля обговорював бесідник відносини Угорщини до Австриї і зазначив, що при кождій нагоді мусить Угорщина зважати на інтереси Австриї, підчас коли Австрийці ніколи не дбають о угорскі інтереси. Супротив Австриї має Угорщина самі обовязки, але ніяких прав. Коли тут поставити найменше домаганє, то в Австриї полагоджують єго відмовно в як найбільше рішучий спосіб.

Посол Сабо (селяньске сторонництво) зобразив в довгій бесіді положенє дрібних земельних властників. Они пересьвідчили ся остаточно, що годі їм дістати якунебудь поміч від инших сторонництв. Тому зачали они висилати до сойму власних людий. Ідея перевороту не має місця серед них, бо они шанують власність, але не хотять, щоби про їх судьбу рішали не питаючи їх о те. Бесідник вказує на несправедливість в трактованю дрібних земельних властників, бо підчас коли в 1909 р. заплатили они ґрунтового податку 69 міл., великі земельні властники, хоч мають в двоє тільки земельних посілостий, заплатили лише 29 міл. Дальше домагав ся він, щоби бережено чистоти виборів, які мусять основувати ся на загальнім, рівнім і тайнім виборчім праві, розділеним між всї громади. Для забезпеченя угорского народного характеру годилоб ся перевести новий, більше справедливий поділ на виборчі округи.

Посол Варадь із сторонництва праці зазначив, що ціла дискусия є властиво злишна, бо вичерпує ся в тім, що обговорює безнастанно мнимі виборчі надужитя. Бесідник займав ся відтак закидами підношеними против сторонництва праці і заявив, що провідники опозициї могли в послідних літах пересьвідчити ся, що можливе єсть лиш правлінє на основі програми з р. 1867. Обовязком опозициї є покинути ріжниці між сторонництвами і віддати ся виключно демократичній праци.

По внесених інтерпеляциях і відповіди на них президента міністрів гр. Кін-Гедерварія засіданє закрито. Слідуюче відбуває ся нині.

„Fremdenblatt" о подіях на університеті.

У віденьскім „Fremdenblatt-і" з дня 10-го с. м. оповіщено:

Найновійші події в львівскім університеті ріжні органи праси принесли ріжні описи. З огляду на те повинен з'устріти ся з загальним заінтересованєм доставлений нам опис тих сумних подій, виготовлений на основі урядових жерел.

Вже в маю с. р. появляли ся познаки близького конфлікту між польскими і рускими студентами з приводу справи заложеня україньского університету у Львові, однак тоді удало ся відповідними мірами завчасу конфліктови запобігти.

В послідних днях червня власти довідали ся, що з рускої сторони приготовлює ся на 1. липня демонстрация в університеті. З уваги на те поліция зарядила приміщенє більшого відділу в близкости університету.

Дня 1. липня по 8 год. рано зібрало ся над 300 руских студентів в III. салі на першім поверсї університету. Надходили они один по другім, бо вже на улици впадало в очи, що богато з тих студентів мали грубі палиці. На зборах, уряджених без приписаного попе-

30)

В найбільшім місті на сьвіті

або

Льондон, єго займавости і житє в нїм.

(Після дра Швана, дра Отта, Шардта і др. зладив К. В.)

(Дальше).

Зворушенє панів було занадто велике, як щоби они могли ще дальше тут сидіти. Кількох з них пішло з Делькінсом, котрий також надягнув на себе верхник і вийшов.

— Скажіть же нам тепер, пане Делькінс, то страшна істория! — Як могли ви здогадати ся, хто то той злодій?

— Ну, я казав подати собі спис тих гостий, що нині вечером танцювали з леді Юлією. Скоро я побачив між ними Більфорта, відозвало ся в мені зараз підозрінє, бо я знав аж надто добре, що він знаходив ся якраз в так великих клопотах грошевих, як ніколи доси. Єму, бачите, не могло то ніколи поміститись ся в голові, що молодший син не єсть спадкоємцем. А він був дуже легкодушний, хоч і такий, що єго можна було полюбити. Отже я здогадував ся, що ви будете як звичайно в своїй реставрациї, а коли я вас тут застав, побачив, що Більфорт мимо великої духоти звязував ще лише краватку на собі. Але то ще не було би таки зовсім на певно звернуло мого підозріня на него, як би я не добачив був малесенької червоної ниточки на білій краватці, що виглядала зпід узлика. Я числив на то, що він як новик в таких річах буде певно уважати на кожду дрібничку мого оповіданя і в данім случаю буде мене поправляти — і я не ошибнув ся! Я говорив умисно о синій сукни і синім поясику. Ви преці виділи, що він не міг витримати, щоби мені не спротивити ся, а тимчасом я переконав ся, що зрадлива ниточка на єго краватці була дійстно зовсім такої самої рожевої краски як і пояс. — Але ось вже й моє помешканє, желаю вам доброї ночи. До звиданя!

Сказав і щез.

10.

Льондоньскі парки. — Гайд-парк і масові в нїм віча. — Марбль-Арк і Тайберн-Трі. — Парк і палата Кенсінгтон. — Вестмінстерска палата.

Льондоньскі публичні городи або парки зовсім не то, що наші. Они належать в найширшім значіню того слова до публики, але знов і мають потрохи характер приватної власности; їх, бачите, скоро лиш змеркне ся, замикають, подібно, як у нас декуди міскі або цісарскі огороди. Але тут в Льондоні єсть свого рода звязь межи публикою а публичними огородами. Тут кождий з тих многих тисячів людий, що проходжують ся по парках, уважає ся за співвластителя того парку, до котрого єму вільно заходити. Кождий поступає собі тут в парку зовсім так, як єму то подобає ся. Ходить собі по нїм зовсім свобідно. Коли комусь з публики подобає ся, то він ходить стежками висипаними рінею і піском; коли же єму захоче ся инакше, то волочить ся з найбільшим спокоєм по широких площах, зарослих травою, або не оглядаючись на нїщо і на нїкого, лягає на траву і читає якусь ґазету або книжку, а нї, то вигріває ся до сонця. Нїкому й на думку не приходить, щоби єго за то потягала до одвічальности якась поліция та ще може й накладала кару на него. Тут бігають і качають ся по траві діти й старші особи, мужчини й женщини, а множество розложених тут стільців і лавок таки просто зазиває людий до того. Отсе именно і найбільша характеристика льондоньских парків, що ті прекрасні міскі ліски і огороди призначені для народу а не збудовані на параграфах.

Длятого характеристикою льондоньских парків єсть то, що тут повно льокалів, в котрих можна покріпити ся за малі гроші дістати всего крім алькогольних напитків. Тут продають молоко, чай, морожене, лімонаду всілякого рода і т. п. Тут сходять ся без ріжниці

редного дозволу ректора, серед галасу принято резолюциї в справі заложеня руского університету у Львові.

Позаяк того дня з вимком кількох мало слуханих предметів не було ніяких викладів, отже в тім часї тілько мале число польских студентів було присутне на університеті. Почувши галас з салї, де були зібрані Русини, сподївали ся они нападу на ректорску канцелярию, положену на тім самім поверсї близько III. салї, і забарикадували доступ до неї лавками, винесеними з одної салї. На підставі зізнань сьвідка секретаря університету др. Йордана, польскі студенти, заняті сим будованєм барикади, яких число др. Йордан означає на 20, а інтервенїюючий комісар полициї на 40, зараз послухали єго зазиву, щоб усунути ся.

В тій хвили рускі студенти вийшли з III. салї і посунули на др. Йордана. А хоч він кликав до них, що зараз скаже усунути барикади, Русини посунули на перед і почали бити палицями у вікна і двері. Др. Йордан закликав голосно на університетску службу, а сам побіг до ректорату, щоб телефонічно постарати ся о поміч. В тій хвили з рускої сторони упали вистріли, ексцеденти ударили на службу палицями, дошками і полїнами, при чім трох університетских слуг поранено. Русина Адама Коцка влучила куля в голову і він по полудни умер від рани. Дальше один Русин дістав рану від кулї в колїно, а один Поляк колену рану в колїно.

На перший відгук револьверових вистрілів впали з двох сторін до університету уміщені в близькости університетского будинку відділи полициї, з яких один був узброєний в карабіни з насадженими баґнетами. Одна часть полициї обсадила входи, не випускаючи анї не впускаючи нікого, а решта під проводом комісаря полициї поспішила на перший поверх. Комісар полициї застав польских студентів за закрутом коритаря. А що вистріли чув з правої сторони, то звернув ся зараз в ту сторону, т. є. до Русинів Єго зазиву, щоб зараз перестати стріляти, бо инакше полиция ужиє оружя, послухано. Русинів інтерновано в трех салях, при входах і вікнах поставлено сторожу.

Повідомлена про сей випадок державна прокуратория постарала ся зараз о висланє до університету двох слїдчих судів. Судова комісия найперше зарядила придержанє всїх осіб, які були на коритари, бо они як пресумптивні наочні сьвідки випадку могли дати поясненє про єго перебіг. Заряджене на початку перешуканє тих осіб, між ними і польских студентів, які брали участь у випадку, виказало, що всї они були без оружя. У одного Русина, який не мав пашпорту на оружиє, знайдено набитий бровнінґ. Та що бровнінґ не був вистрілений і кляпа була замкнена, повірено єго поясненю, що він носить оружиє для особистого безпеченьства, і оставлено єго на волї. Такий сам неґативний вислїд дала особиста ревізия приведених перед комісию руских ексцедентів, але в салях, де они перед тим були інтерновані, найдено поминувши наковані зелїзом палиці, 50 боксерів, 2 кастети, один ловецкий ніж і над 20 бровнінґів та револьверів, маґазини з патронами і патрони, при чім оружиє було по части набите, по части сьвіжо вистрілене. А що в тих салях безпосередно перед тим знаходили ся виключно рускі студенти, то видає ся умотивованим припущенє, що они перед особистою ревізиєю позбули ся того оружия.

Вистріли, разом около 60, упали по части з вікон III. салї, а по части в коридорі напротив дверий коритаря, які ведуть до канцеляриї ректорату. Слїди куль знаходять ся понад дверми, в самих дверях і також коло пів метра над підлогою в дверях і стїні.

В першій третинї коритаря було більше куль в стелї. Хоч в тім місци стояли рускі студенти і на думку знавців рушникарства ті кулї мусїли бути вистрілені майже прямовісно, так що й ті вистріли упали здаєть ся з рускої сторони, то все таки з огляду на твердженє, що ті кулї упали з польскої сторони, походженє їх буде установлене через льокальну візию войскових знавців.

Що-до Адама Коцка є зізнаня університетскої служби, між якою є також Русини, й одного руского гімназияста, на якого Коцко упав, валячи ся на землю. На основі тих зізнань Коцко дістав смертний постріл від своїх товаришів, коли біг назад до них. При нїм знайдено набитий бровнінґ з отвореною кляпою і сконстатовано, що один патрон був уже вистрілений.

Над 127 особами, самими Русинами, завішено превентивний арешт. Між ними знаходить ся 88 слухачів університету. Число арештованих зменшило ся в другім дни переслуханя до 50.

Слїдство веде ся в напрямі злочину з § 134 і §. 84 к. з. (убийство і забите, взглядно публичне насильство). Що-до десяти арештованих вже на основі дотеперішного стану слїдства вину можна уважати доказаною, особливо що до двох з них зізнаня сьвідків стверджують, що они стріляли до польских студентів“.

Виклади на разі завішено, але іспити відбувають ся.

Новинки.

Львів, дня 14 липня 1910.

— **Іменованя.** П. Мінїстер справ внутрішних іменував старшого комісаря повітового Зиґм. Кречмера, секретаря Намістництва Алекс. Де Льожа і старшого комісаря повітового Сев. Дольницкого старостами в Галичинї, а комісарів повітових Мих.

люди всїлякого стану і званя: тут можуть відбувати ся зовсїм спокійно без найменшої перешкоди лиш за попереднім повідомленєм полициї всїлякі масові віча, на котрих десятки тисячів людий можуть промавляти і виговорювати зовсїм спокійно і свобідно, що кому сподобає ся, чи найбільшу мудрість чи найбільші дурниці, а нїхто за то не потягає бесїдників а тим менше тих, що їх слухали, до якоїсь одвічальности.

Під сим послїднім взглядом грає дуже важну ролю т. зв. Гайд-парк (Hyde-Park), положений в західній части Льондону а займаючий 158 гектарів (276 моргів) простору. Ще за королеви Єлисавети був се ліс, де відбували ся польованя; пізнїйше зроблено з него парк, котрий тепер служить за найбільше місце розривки для всїх жителів Льондону без винїмку. Не можна дійсно досить надивити ся, як алеєю від полудневої сторони парку, званою Роттен Ро, їздять верхом на конях сотки а сотки мужчин і женщин а зараз побіч бігають і бавлять ся дїти, котрих доглядають старші, люди всїлякого стану, богачі в суміш з найбіднїйшими. Розуміє ся, що не обійде ся без того, щоби серед тої мішанини не появила ся й тота зволоч, що жиє як птиці небесні, котрі нї сіють нї орють. В західній части парку єсть ще й великий став званий Серпентиною, де аж до 8 год. рано можна купати ся.

А вже найбільшу ролю грає Гайд-парк в політичнім і суспільнім житю Льондону і з того він звістний цїлому сьвітови. Гайд-парк то ніби всенародний парлямент, в котрім кождий може наговорити ся, кілько схоче, може пожалувати ся на всїх і все, на короля і льордів, на полицию і войско та на суспільний лад. Там збирає ся нарід, коли хоче устроїти масову демонстрацию, там виговорює демократ на льордів, ірляндский Кельт на Алґльосасів, бідний на богачів і нїхто їм того не боронить, хоч би й не знати як остро промавляли. Коли хтось має щось на серци і хоче другим пожалувати ся, потребує лиш в недїлю по полудни піти до Гайд-парку і станути там денебудь коло огорожі, відділяючої дорогу від зеленої мурави, та зачати говорити а певно знайде таких, що будуть єго слухати. Зробить ся зараз велике збіговиско і всї будуть слухати єго з найбільшою увагою, скоро лиш бесїдник з уміє приперчити свою бесїду, бо як Анґлієць любить взагалї мало що не до кождої справи домішувати анґлійского перцю, так слухає він найрадше лиш таку бесїду, котра добре приперчена.

Гайд-парк то місце масових віч, без котрих Льондонці не могли би дихати. Тут бодай можуть народні маси висказати свобідно і отверто все то, що їх болить і що їм лежить на серци а від того стає їм ніби аж лекше. Тої свободи і того місця не дали би Льондонцї вирвати собі за нїщо в сьвітї. Коли в 1886 р. власти хотїли заказати відбувати віча в Гайд-парку, то товпа поломила зелїзну огорожу, била ся кілька днів з полициєю і войском та не дала собі видерти права відбувати в сім парку віча. Від тої пори не важать ся вже державні власти нарушати сего народного права.

А цікаво почути, як тут відбувають ся віча і як на них промавляють народні бесїдники. Давнїйше виглядали віча в сім парку більше як величезні збіговиска; нинї збирають ся они зі всею войсковою точностию і парадою. Насамперед творить ся комітет вічевий з всїлякими відділами і видає до всїх товариств та союзів відозву, взиваючу їх, щоби постарали о оповістки в ґазетах та зложили гроші на потрібні всїлякі видатки а наконець щоби она в означеній порі того а того дня сходили ся в тих місцях, з котрих в поході підуть до Гайд-парку. Коли так вже всї стоять на означених місцях готові до походу, виступають проводирі поодиноких ґруп на конях з ріжнобарвними лентами через плече а за ними їдуть ті, що удержують порядок на вічу; они мають за відзнаку поприпіплювані ріжнобарвні розети. Дальше іде музика а за нею товариства з прапорами та несеними на жердках написами. Відтак їдуть вози, котрі на вічу служать за трибуну а наконець за цїлим тим походом біжить збиранина з цїлого міста.

При звуках музики сходять ся тепер вічевики в двох місцях коло парку або на північно-східнім єго кінци від Оксфордскої улиці, де стоїть мармуровий лук, Марбль-Арк, або коло полудново-східного входу, Гайд-парк Корнер, положеного в тім місци, де сходять ся улиці Піккаділї і Найтс-Брідж. Зійшовшись в сих місцях, розходить ся похід знов в парку і ріжними дорогами спішить з незвичайною скоростию до місця зборів, положеного півколесом коло Серпентини близше до Оксфордскої улиці. Тут на місцях означених буквами азбуки або числами 1, 2, 3, уставляють ся вози, що їхали за походом, на них вилазять бесїдники і на голос труби розпочинає ся віче. Серед публики настає глубока тишина і чути лиш слова бесїдника перериванї часом грімкими оплесками або на переміну свистом і криком, який викликують противники бесїдника і єго партиї. Так відбуває ся віче годину або й довше, аж голос труби дає знати, що тепер мають бути ухвалені резолюциї. На тій ухвалї кінчить ся віче і многотисячна товпа розходить ся в як найбільшім порядку.

(Дальше буде).

Вержховского, Андр. Гофмана і Ів. Давкшу старшими комісарями повітовими. — Президия краєвої Дирекциї скарбу іменувала офіциялів рахункових: Ів. Маркевича, Ів. Вериньского і Фр. Цеклиньского ревідентами рахунковими; асистентів Гліба Дурбака, Альб. Березовского, Леоп. Мандля, Юл. Лашкевича, Мар. Дидиньского, Зигм. Околовича і Вікт. Чопка офіциялами рахунковими; вкінци практикантів рахункових: Сам. Овідого, Норб. Шеня, Йос. Сояка, Ром. Крушельницкого, Ів. Ясеньского, Стан. Сташалка, Ів. Коцюбу і Йос. Флїсовского асистентами рахунковими. — Краєва Рада шкільна надала посади в ґімназиях отсим професорам і дїйстним учителям: Генр. Маврерови в Ярославі, Йос. Канторови з Ярослава в Бохнї, др. Ів. Лєцеевскому в IV. в II. ґімн. у Львові, Фр. Пачосї в IV. ґімн. у Львові, С. Мордавскому зі Стрия в IV. ґімн. у Львові, Михайлови Демчукови з Сокаля в рускій ґімн. в Перемишли, о. Володимирови Арданови з Тернополя в Сокали, Й. Стахнїкови з Бучача в Дембиці: — кр. Рада шкільна іменувала дїйстними учителями отсих заступників учителів: Вл. Шуйского зі Львова в Жовкви, Ст. Гонета в II. польск. ґімн. в Тернополи, Едм. Скарбіньского зі Львова в II. польск. ґімн. в Тернополи, Урб. Пшиправу в Сяноцї, Й. Жака з Кракова в Стрию (філія), Анд. Серафина з Кракова в II. польск. ґімн. в Тернополи, Р. Домбровского з Тернополя в Бродах, Р. Гостковского з Дрогобича в I. польск. ґімн. в Тернополи, Стан. Шелевского з Тарнова в Золочеві, Ж. Пассовича з Самбора в Сокали, В. Романьского зі Львова в Ярославі, В. Божемского в поль. ґімн. в Коломиї, А. Бродницкого зі Львова в Дрогобичи, Бр. Рильского в Сяноцї, Ст. Півка з Теребовлї в Бродах, Івана Камїньского зі Львова в Золочеві, дра Олександра Сушка зі Львова в рускій ґімн в Коломиї, Фр. Циприся з Тарнова в Стрию, Плятона Лушпиньского зі Станиславова в Бучачи, Ів. Палька в Бучачи і Т. Харлевского з Тернополя в Бережанах.

— **П. Віцепрезидент краєвої Дирекциї скарбу** др. Стан. Шляхтовский виїхав на кількатиждневу відпустку. Управу дирекциї обняв радник Двора п. Каспшишак.

— **Дрібні вісти.** Бурмістром міста Кракова вибрано на ново дотеперішного бурмістра дра Лео. — Буря з градом лютила ся передвчера — як доносять з Найредьгаза на Угорщинї — в цілім комітатї Сальбор і знищила засїви. — В північній Америцї панують тепер великі спеки. В послїдних днях погибло від удару сонішного в Новім Йорцї 12 осіб, в Філядельфії 6, в Гаррісбурзї 3. — Є. В. Цїсар уділив погорільцям міста Перемишлян запомоги в квотї 5.000 корон. — Воздухоплавець Рольс, продукуючись перед публикою в Борнемавтї (Анґлія) хотів виконати зворот над трибуною, але упав і убив ся на місци. — В Бишові, сокальского повіта Йосиф Шляхтич застрілив з незвістної причини 19 лїтну Александру Семчуківну. — На зелїзничій станциї в Старім Самборі робітник П. Волчик дістав ся підчас пересуваня возів під колеса і погиб на місци. — З Павлограду доносять, що в маєтности Іліщенко по розкопаню горбка видобуто кістяк опанциреного лицаря і коня з вудилами в зубах та оруже. — В Льондонї помер в 46 р. житя др. Гарі Кокс, наслїдком шкірного запаленя, якого набавив ся при досьвідах з проміннями Ренґтена. — Астрономічну обсерваторию на Монт-Блянку, вибудовану величезним коштом в 1885 р. знищила цілковито минувшої суботи лявіна.

— **Відгомін подій на львівскім університетї.** Крім 22 студентів, які від 1 с. м. сидять в слїдчій вязницї, арештовано ще 3 руских академиків: Ставничого, Сумика і Замору, а випущено акад. С. Березп. У вязници сидить отже 24 студентів. Три з них, покарані в дисциплїнарній дорозі, розпочали були голодівку. Відставлено їх до вязничого шпиталю і примушено до їди а потім спроваджено їх знов до вязницї.

— **В справі Івана Орта.** Судовий сенат найвисшого маршалківского уряду у Відни займає ся на днях справою Івана Орта, бувшого архикнязя Івана Сальватора, що пропав перед 20 роками без вісти. Сестрінок Івана Орта, архикнязь Йосиф Фердинанд вніс власне подане о признане свого вуйка помершим. В поданю зазначено, що архикнязь Іван Сальватор, зрікшись всяких титулів, почестий і привілеів, виїхав в 1890 р. під прибраним іменем Івана Орта на кораблі „St. Margarete“ до полудневої Америки. В липни згаданого року вибрав ся був на сїм кораблі з Буенос-Айрес довкола рога Горн до міста Вальпараізо в Чілї і від сеї хвилї всякий слух по нїм загинув. Архикнязь предложив докази, що наслїдком інтервенциї австрийского правительства арґентиньске і чілїйске правительство перевели як найдокладнїйші гляданя за кораблем „St. Margarete“ або за евентуальним місцем побуту Івана Орта, але нїякого слїду не найдено і здаеть ся нема сумніву, що корабель той затонув з причини бурі на повнім мори разом з залогою. Могло се стати ся в ночи з 20. на 21. липня 1890 р., коли то на полуднево-американьских морях лютила ся страшна буря. Судовий сенат прихилив ся до внесеня архикнязя і постановив перевести розправу в справі признаня Івана Орта помершим. Отже в часописях буде оголошене візване, щоби до 6 місяців кождий, хто знає щось про місце побуту Івана Орта, зголосив ся особисто або письменно до згаданого суду. По упливі того реченця Іван Орт буде признаний урядово нежиючим.

Іван Орт був сином великого князя тосканьского Леопольда II. і уродив ся 1841 р., так що тепер числив би 59 літ. Посьвятившись войсковій карпєрі, авансував скоро і в 27 роцї житя був вже фельдмаршальляйтнантом. Однако зрік ся своїх титулів і ранґи, приняв імя Івана Орта, від замку Orth коло Гмунден, оженив ся з міщанкою Емілїєю Штубль і вибрав ся лїтом 1890 р. на кораблі „St. Margarete“, який купив собі в Анґлїї, до полудневої Америки. В тій подорожи погиб разом з жінкою, службою і цілою корабельною залогою. Ще довго опісля кружили ріжні вісти про судьбу бувшого архикнязя. Говорено, що він живе на острові Мальорка, то знов десь в Індиї, а ще в 1909 р. один американьский журналїст подав був вістку, що пізнав єго в особі простого робітника в Пенсвіль (Огайо). Однак всї ті чутки показали ся неправдивими і тепер, по двацяти лїтах Івана Орта офіцияльно оповістять за небіщика.

Ходить іменно о грошевий депозит і завіщане, які бувший архикнязь полишив в однім віденьскім банку. Депозит виносить кількасот тисяч корон і творить весь движимий маєток Івана Орта. В гороту значнїйшої готівки він з собою не взяв і се найлїпший доказ, що він помер, бо инакше вже давно був би зголосив ся по свої гроші. По упливі 6-місячного реченця та урядового оголошеня Івана Орта небіщиком буде отворений тестамент, що без сумніву містить постанови, кому передати полишені в депозитї гроші.

† **Померли:** О. Єроним Копистьньский, парох в Гійску, добромильского повіта, дня 9 с. м. в Перемишли, в 58-ім роцї житя, а 33-ім сьвященьства; — о. Іван Грицикевич, парох у Вязівници, ярославского повіта, дня 5 с. м., в 52-ім роцї житя: — Данило Мекелита, селянин в Бутинах, жовківского повіта, звістний і діяльний патріот, дня 12 с. м. в Бутинах.

Телєґрами.

Відень 14 липня. Fremdenblatt доносить: Амбасадор російский і японьский подали до відомости австро-угорского мінїстерства заграничних справ заключене договору між Росиєю і Японією в справі манджурскої зелїзницї і удержаня status quo на Далекім Всходї.

Будапешт 14 липня. Комісия господарска угорского сойму приймила торговельний договор з Румунією.

Льондон 14 липня. Анґлїйска королївска пара зложить першу офіцияльну візиту в Берлинї.

Париж 14 липня. Бельґійский король і королева в товаристві президента Фаллїера і єго жени прибули вчера до Версалю, аби оглянути замок.

Берлин 14 липня. Амбасадори російско і японьский повідомили мінїстерство заграничних справ про заключене договору між обома державами що до справ на Далекім Всходї.

Курс львівский.

Дня 14-го липня 1910.	Платять К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	666·—	670·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	430·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	557·—	563·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	572·—	582·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	109·70	110.40
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц.	99·10	99·80
$4^1/_2$% листи заст. Банку краєв.	100·—	100·70
4% листи застав. Банку краєв.	94·20	94·90
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	96·50	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ літ.	96·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	93·30	94·—
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	97·70	98·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%	99·70	100·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	93·—	93·70
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К.	93·50	94·20
„ м. Львова 4% по 200 К.	92·—	92·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	120.—	130·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	64·50	68·50
Угорскі черв. хреста	38·40	42·40
Італїянь. черв. хр. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К.	73·—	79·—
Базилїка 10 К	28·65	32·65
Йошіф 4 К	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·48
Рубель паперовий	2·53	2·54
100 марок нїмецких	117·40	117·60
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

Дахівки цементові

виробляє ся **найліпше найдешевше** лише на патентованій машині дра ҐАСПАРОГО: **„ТРИ ЗВІЗДИ“**

Порожні і повні бльоки виробляє ся раціонально на патентованій машині **„Фенікс“**, а пат. **форми** дра Ґаспарого **до виробу бетонових рур** узнано в цілім сьвіті за найліпші.

НАЙЛІПШІ МАШИНИ до зужиткованя піску доставляє специяльна фабрика

Др. Ґаспарий і С-ка. в Markranstaedt.

Заступництво для Галичини: **Цементовий промисл** Львів, ул. Кароля Людвика ч. 5.

Жадайте специяльний цінник Нр. 126.

Містове Бюро зелїзниць державних

у Львові, пасаж Гавсмана 9 продає білєти на всї зелїзниці в краю і за границею.

---

10 К денно

може кождий дуже легко заробити. Просить ся адресувати до фірми

Як. КЕНІҐ, Відень VII/3.

Уряд почтовий 63.

Інсерати

до

„Народної Часописи“

і Gazet-и Lwowsko-ї

принимає

Аґенция дневників

Ст. Соколовского

Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Михайло Скірка

римар і сїдельник

у Відни III. Реннвеґ ч. 38

поручає богатий вибір сїдел і всякої упряжі для коний, а також торби до подорожи, ручні куферки, пуляреси, торбинки для дам та всїлякі вироби зі шкіри.

Цїни приступні.

Ст. Соколовского

Головне бюро дневників

і оголошень

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

приймає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.